

MÁRK EVANGÉLIUMA

14.

Két nap múlva volt a páska és a kovásztalan kenyerek ünnepe;

Az eddigiekben láthattuk Jézus dicsőséges bevonulását Jeruzsálembe. Majd egy nappal később, hétfőn, megtisztította a templomot, kedden pedig ismét visszatért oda, amivel kapcsolatban mondta, hogy „*kő kövön nem marad*”.

Kedd este visszamegy az olajfák hegyére, és letelepedik a tanítványaival együtt és elmondja nekik a végső időkre vonatkozó próféciait és előrejelzéseit.

Két nap múlva volt a páska és a kovásztalan kenyerek ünnepe;

Az ünnep tehát csütörtökre esett, de amint tudjuk, a zsidó nap már előző este 6-kor elkezdődött, tehát mindezek az események szerda este kezdődtek. Ennek fényében az utolsó vacsorát Jézus csütörtök este ette meg, és valószínűleg még ugyanazon a napon feszítették keresztre. Ha a keresztfeszítés pénteken történt volna, nehezen lehetne összehozni a sírban töltött 3 napot és 3 éjszakát. Ha viszont Jézust csütörtökön feszítették meg, és el is temették még naplemente előtt - mert nem akarták, hogy a kettős ünnepnapon ott függjön a kereszten, - akkor megvan a 3 nap és a 3 éjjel. Valójában az egész csak spekuláció: aki akarja elfogadja, aki nem, az nem. Sokan óriási fontosságot tulajdonítanak e nap meghatározásának, de nem ez a fontos, hanem az, hogy Krisztus meghalt értünk. A megváltásunk szempontjából teljesen mindegy, hogy mindez csütörtökön vagy pénteken történt-e.

Két nap múlva volt a páska és a kovásztalan kenyerek ünnepe; a főpapok és az írástudók keresték a módját, hogyan fogják el, és öljék meg őt csellet; mert ezt mondták: „Ne az ünnepen, hogy zavargás ne legyen a nép körében.”

A vezetők már elhatározták, hogy Jézust elfogják és halálra juttatják, de az ünnepnapot, a páska ünnepét, mindenképpen el akarták kerülni. A helyzet urai azonban nem ők voltak, hanem Jézus. Jézus beteljesítette az Ószövetség próféciait: Isten Bárányaként elvette a világ bűneit. Az egyiptomi páskabarány szimbólumának beteljesítése miatt fontos volt, hogy a páska ünnepének napján feszítsék keresztre. Így, pontosan azon a napon történt a keresztfeszítés, amelyet a vezetők el akartak kerülni.

Amikor mi a páska ünnepét ünnepeljük, akkor már nem Isten népének egyiptomi szabadulását, hanem Isten népének a bűn fogságából történő megmentését ünnepeljük, amely során Isten Báránya - áldozatán keresztül - elvette a világ bűneit.

A zsidó naptárban három fontos ünnep volt, amelyek alkalmával a felnőtt férfiak kötelesek voltak megjelenni az Úr előtt: a páska, a pünkösd és a szent sátor ünnepek. A páska ünnepén tehát megemlékeztek arra, hogy Isten miként mentette ki őseiket az egyiptomi fogságból a bárány áldozatán keresztül. A kovásztalan kenyér megtörése, a kenyér elrejtése és az egész páska ünnepének szertartása csodálatos szimbólumokat rejt. Például: Miért törik meg a középső kenyeret? Miért rejtik el, és miért csak az ünnep vége után hozzák elő ismét? Ezeket a jelképes cselkedeteket Jézus egytől egyig a valóságban beteljesítette.

A zsidó naptár második jelentős ünnepe 50 nappal a páska ünnepe után következett, innen ered latin eredetű elnevezése is: pentacost, ugyanis a „penta” ötvenet jelent. Pünkösd tájékán

jelent meg az első termés is, ezért ilyenkor az emberek kimentek a földjeikre, és termés egy részét learatták, a búzát kévékbe kötötték, és az Úrnak ajánlották. Csak ezután takaríthattak be és adhatták el a termés többi részét.

Ennek fényében igen nagy jelentőséggel bír a tény, hogy a Szentlélek pünkösdkor – az első termés Istennek történő felajánlaskor - áradt ki a legelső hívőkre. A korai egyház első termésének számítottak azok az emberek, akik Péter ígéretése alapján tértek meg. Ők voltak az első termés, és a gyümölcsök pedig mind a mai napig érnek, aszerint ahogy Isten kiválasztja Krisztus testét a világból.

A harmadik zsidó ünnep, a szent sátor ünnepe emlékezés volt arra, hogy Isten milyen csodálatosan őrizte meg az atyákat a negyven éves pusztai vándorlásuk során, és ahogy végül bevitte őket az Ígéret Földjére. A vándorlás véget ért, és beléptek Isten ígéretének dicső országába. Ez az ünnep még nem teljesedett be az Újszövetségben, de könnyen kitalálhatjuk, hogy melyik esemény teljesíti be majd a szent sátor ünnepét.

A hosszú vándorlás véget ér, és beléphetünk az Ígéret dicső földjére. Meg vagyok győződve arról, hogy amikor Jézus ismét visszatér - nem az egyház elragadtatásakor, hanem amikor Isten országát fogja megalapítani a Földön - akkor a szent sátor ünnepén fog megjelenni, és ezáltal beteljesíti ezt az ünnepet is.

A páska ünnepe a keresztfeszítéssel, Krisztus halálával teljesedett be; a pünkösdi ünnepét az egyház első gyümölcsjeinek megjelenése jelentette, amikor a Szentlélek kiáradt; de a szent sátor ünnepének beteljesedése még várat magára. Jézus ekkor alapítja majd meg Isten királyságát, kiment minket „pusztai vándorlásunk éveiből”, és beléphetünk dicsőséges országába.

Azt mondták tehát, hogy „ne az ünnepe napon”, de Jézus terveiben más szerepelt.

Amikor Betániában a leprás Simon házában volt, és asztalhoz telepedett, odament egy asszony, akinél valódi és drága nárduskenet volt egy alabástrom tartóban: ezt az alabástrom tartót feltörte, és ráöntötte a kenetet Jézus fejére.

Ez a kenet nagyon sokba került, általában Indiából hozták be. Ha vendégként érkezél valakinek a házába, akkor a házigazda gyakran vett egy kicsit ebből a csodálatos parfümből, és megkent vele. Ez az asszony viszont eltörte a tégelyt, és az egészet Jézusra öntötte.

Egyesek bosszankodtak magukban: „Mire való a kenetnek ez a pazarlása?”

János evangéliumából tudjuk, hogy Júdás Iskariótes fogadta némi fenntartással ezt az ötletet, de nem azért, mert tényleg a szegényekre költötte volna a pénzt, hanem azért, mert nála volt a pénzes zacskó, amelyből gyakran lopott.

Hiszen el lehetett volna ezt adni több, mint háromszáz dénárért

Egy dénár egy napi munkáért járó bér volt akkoriban, tehát itt egy munkás majdnem egy teljes évi keresetéről van szó.

és a pénzt a szegényeknek szétosztani.” És megharagudtak az asszonyra,

de Jézus ezt mondta: „Hagyjátok őt! Miért bántjátok? Hiszen jót tett velem, mert a szegények mindig veletek vannak, és amikor csak akartok, jót tehettek velük, én azonban nem leszek mindig veletek. Megtette, ami tőle telt: előre megkente a testemet a temetésre.

Jézus teljesen tudatában van a közelgő halálnak.

Bizony, mondom néktek, hogy az egész világon bárhol hirdetik majd az evangéliumot; amit ez az asszony tett, azt is elmondják majd az ő emlékezetére.”

Milyen érdekes, hogy Jézus tudta, hogy meg fog halni, de ennek ellenére tudta azt is, hogy ezt az evangéliumot az egész világon hirdetni fogják.

Miért kellett ezt a drága parfümöt elpazarolni? Hadd jegyezzem meg, hogy soha semmi sem megy kárba amit Jézusnak adunk, vagy Jézusért teszünk. Pál apostol azt mondja, hogy *„fáradásotok nem hiábavaló az Úrban“*. Én magam sok olyan dolgot tettem, amely végül kárba veszett, de amit az Úrért tettem, az sohasem fog kárba veszni.

Ekkor Júdás Iskáriótes, egy a tizenkettő közül, elment a főpapokhoz, hogy elárulja őt nekik. Amikor azok ezt meghallották, megörültek, és megígérték, hogy pénzt adnak neki. Ő pedig kereste a módját, hogyan árulhatná el Jézust egy megfelelő pillanatban.

A kovásztalan kenyerek első napján, amikor a húsvéti bárányt szokták áldozni, így szóltak hozzá tanítványai: „Hol akarod megenni a húsvéti vacsorát, hol készítsük el?”

Jézus elküldött tanítványai közül kettőt, és ezt mondta nekik: „Menjetek a városba, és ott szembejön veletek egy ember, aki egy korsó vizet visz; kövessétek őt, és ahoova bemegy, mondjátok meg a házigazdának, hogy a Mester ezt üzeni: Hol van a szállásom, ahol tanítványaimmal együtt megehetem a húsvéti vacsorát?”

Ő majd mutat nektek egy nagy emeleti termet berendezve, készen: ott készítsétek el nekünk a vacsorát.”

Elindultak tehát a tanítványok, és bementek a városba; itt mindent úgy találtak, ahogyan megmondta nekik, és elkészítették a húsvéti vacsorát.

Amikor beesteledett, odament a tizenkettővel; és amikor asztalhoz telepedtek és ettek, ezt mondta Jézus: „Bizony, mondom néktek, közületek egy, aki együtt eszik velem, el fog árulni engem.”

Erre elszomorodtak, és egyik a másik után kezdte tőle kérdezni: „Talán én?”

Mire ő ezt mondta nekik: „Egy a tizenkettő közül, aki velem együtt mártogat a tálba. Mert az Emberfia elmegy ugyan, amint meg van írva róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja: jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik.”

Hát nem tragédia, hogy az Úrnak ezt kell mondania valakiről? De ugyanez mondható el minden olyan emberről, aki visszautasította Jézus Krisztust. Ha Jézus Krisztust nem vallod megváltódnak, akkor jobb lett volna, ha meg sem született volna! Ez az egyszerű és leplezetlen valóság, mert Jézus nélkül élni annyi mint remény nélkül élni. Ez csak arra jó, hogy az Isten elkerülhetetlen bosszújával kell szembenézned, melynek során szét fogja szagatni ellenfeleit. Jobb lenne tehát, ha meg sem született volna!

És amikor ettek, vette a kenyeret, ádást mondott, és megtörte, odaadta nekik, és ezt mondta: „Vegyétek, ez az én testem.”

Azután vette a poharat, hálát adott, odaadta nekik, ittak belőle mindnyájan, és ezt mondta nekik: „Ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik. Bizony, mondom néktek, hogy nem iszom többé a szőlőtő terméséből addig a napig, amikor újat iszom az Isten országában.”

Jézus egy teljesen új értelmet ad a páskaünnep ceremóniájának. Amikor megtöri a kenyeret azt mondja, hogy „ez az én testem, amely érettetek megtöretik“; amikor veszi a poharat, akkor azt mondja, hogy ez az új szövetséget jelképező vére. Végül hozzáteszi, „ezeket cselekedjétek az én emlékezetemre“, amivel a régi szertartást eltöri. Eredetileg a bárányt azért ölték meg Egyiptomban, hogy a vérevel bekenjék az ajtók szemöldökfáit; de most már nem arra a bárányra kell emlékezni, amelyet azért ettek meg, hogy legyen erejük a menekülésre, hanem Jézusra.

Miután elénekelték a zsoltárokat, kimentek az Olajfák hegyére.

A hagyományok szerint a páskaünnep végén a 118.-ik zsoltárt énekelték el. Ezt a Messiásról szóló prófétikus éneket tehát Jézus önmagáról énekelt: „Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő. Az ÚRtól lett ez, csodálatos a mi szemünkben. Ez az a nap, amelyet az ÚR elrendelt, vigadozzunk és örüljünk ezen! Ó URam, segíts meg! Ó URam, adj szerencsét! Áldott, aki az ÚR nevében jön! Megáldunk titeket az ÚR házából.“

És akkor így szólt hozzájuk Jézus: „Mindnyájan megbotránkoztok bennem, mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a juhok.“

Jézus itt Zakariás prófeciájára utal, de Péter – azt gondolva, hogy ettől ő azért jobban tudja – nyíltan vitába száll Isten Igéjével. Legyen ez egy lecke számotokra: sohase vitatkozzatok Isten Igéjével, mert biztosak lehettek abban, hogy minden ilyen esetben hibát követtek el. Jézus azt mondta egy alkalommal, hogy „a menny és a föld elmúlik ugyan, de az én ígém sohasem múlik el“.

„De miután feltámadtam, előttetek megyek Galileába.“

Erre Péter ezt mondta neki:

„Ha mindenki meg is botránkozik, én akkor sem.“

A nagy ÉN. Igen veszélyes dolog, ha magaddal dicsekszel, ill. magadat mások fölé emeled.

Jézus így szólt hozzá: „Bizony, mondom néked: te még ma, ezen az éjszakán, mielőtt kétszer megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem.“

Péter erre még inkább bizonygatni kezdi elhatározását.

Ő azonban annál inkább mondta: „Ha meg kell is halnom veled, akkor sem tagadlak meg.“ Ugyanígy beszéltek a többiek is.

Péter ismét az Úrral száll vitába. Véleményem szerint Péter teljesen őszinte volt, és teljes szívből szerette az Urat. Egyetlen pillanatig sem kérdőjelezem meg Péter Jézus Krisztus iránti szeretetét. Nem hiszem, hogy bukásának oka a hite vagy a szeretete hiányának következménye lett volna. Szerintem a bukását a test gyengesége okozta, mert gyakran többet gondolunk magunkról, mint kellene. Túlzott dicsekvéseink és az Úrnak tett meggondolatlan ígéreteink okozzák ezeket bukásainkat.

Hányszor hangzik így az imádságod: „Uram kérek tedd meg ezt nekem, és ígérem, hogy minden nap egy órán keresztül fogok imádkozni“? Gondolom, teljesen őszintén mondd, de az Úr ismer téged, és mindent tud. Nincs értelme Isten előtt fogadkozni, hisz nincs arra szükségem, hogy valamit megígérjek neki annak érdekében, hogy valamit kicsikarjak Tőle. Ha valamit adni akar nekem, azt az Ő kegyelme és nem az én érdemeim alapján fogja megtenni.

Mégis oly gyakran szeretnék okot adni Istennek arra, hogy adjon valamit nekem. Legtöbbször ez az ok nem a jelenlegi állapotomból ered, hanem abból, amivé majd egyszer válni fogok: „Ezt *fogom* megtenni érted, Istenem! Amit eddig tettem az elég nyomoruságos, és el is buktam párszor, de bezzeg mostantól fogva ...“ Így próbálom Istent rákényszeríteni arra, hogy adjon valamit, de Isten nem ad semmit az én érdemeim, jószágom vagy erőfeszítéseim alapján, és főleg nem a betarthatatlan ígéreteim alapján. Isten egyedül csak az Ő kegyelme alapján ad nekem, és ezért semmilyen örült ígéretésre nincs szükségem ahhoz, hogy valamit kaphassak Tőle. Nem kell megígérnem, hogy jobb leszek, csak egyszerűen el kell hinnem, hogy Isten szeret, és azért ad nekem valamit, mert a gyermeke vagyok. Isten áldásait azon gyermekeire árasztja ki, akik egyszerűen bíznak abban, hogy az Atya megáldja őket, mert szereti őket.

Érdekes, hogy azt gondoljuk, hogy minél nagyobb hangerővel beszélünk, annál igazabbnak tűnik mondandónk, de emelt hanghordozásunk rendszerint gyenge érvekre vezethető vissza. Hallottam egy lelkipásztorról, aki megírt prédikációjának margójára odaírta a megfelelő gesztusok használatát is. Például: „ezen a ponton hangsúlyképpen emeld fel az öklödet; ezen a ponton hajtsd le a fejed, és szomorúan csóváld meg.“ Minden gesztus oda volt írva a margóra, és a vége felé pedig a következő megjegyzést írta: „Itt kiáltás teljes erődből, mert ez egy meglehetősen gyenge pont.“ Vajon a gyenge pontokat és érveket kiáltva kell mondani, hogy elhiggyék ez emberek? Péter is egyre vehemensebben kezdett beszélni.

Ekkor arra a helyre értek, amelynek neve Gecsemáné

A ‚gecsemáné‘ eredeti jelentése olajbogyóprés. Az Olajfák hegye régen egy olajfa liget volt. Igaz, hogy Gecsemáné kertnek nevezik, de ez nem olyan kert volt, amire mi gondolunk. Egyszerűen egy olajfa liget volt, amelyben olajbogyóprések voltak elhelyezve az olívaolaj kisajtolására.

és így szólt tanítványaihoz: „Üljetek le itt, amíg imádkozom.“

Maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, azután rettegni és gyötrődni kezdett, majd így szólt hozzájuk: „Szomorú az én lelkem mindhalálig: maradjatok itt, és virrasszatok.“

Jézus itt érezni kezdi a közelgő események súlyát, és valószínű, hogy sírni kezdett, nagy lélegzetetket vett, és nem viselkedett úgy, ahogy máskor szokott. A tanítványok feltehetően még sohasem látták ilyen állapotban. Bevalotta nekik, hogy

„Szomorú az én lelkem mindhalálig: maradjatok itt, és virrasszatok.“

Egy kissé tovább ment, a földre borult és imádkozott, hogy ha lehetséges, múljék el tőle ez az óra.

És így szólt: „Abbá, Atyám! Minden lehetséges neked: vedd el tőlem ezt a poharat;”

A pontosvessző itt egy bizonyos idő eltelésére utal. Jézus azt kéri, hogy hadd menekülhessen meg a kereszthez való elkötelezettségétől. Nagyon súlyos dolgról van szó, bár néha igen könnyen vesszük a kereszt tényét. Amikor ugyanis Jézus szembenézett vele, azt mondta, hogy

„Erre az órára születtem, ezért az óráért jöttem.” Azt gondolhatjuk, hogy minden az Ő kezében volt, de Jézusnak ez nem ment olyan könnyen, hanem nagyon nehéz dolog volt a számára.

Amikor látjuk, hogy milyen bátran néz szembe másnap a kereszttel, hajlamosak vagyunk megfedkezni arról, hogy a valódi csatát itt, a Gecsemáné kertben vívta. Azért volt olyan erős másnap, mert már egy nappal korábban kivívta a győzelmet. Ez mindig így van: a győzelmet imádsággal tudjuk kivívni.

Jézus azt mondta, hogy *„hogyan mehetne be valaki egy erős ember házába, és hogyan rabolhatná el annak javait, ha előbb meg nem kötözi azt az erős embert? Akkor azonban kirabolhatja a házát.”* Az ima segítségével tudjuk megkötözni az „erős embert”, és utána már könnyű dolgunk van. Miután imádkoztunk, Istenért is többet tehetünk, de az imát megelőzően valójában semmit sem tehetünk.

Ézsaiás, könyvének 53.-ik fejezetében, arról beszél, hogy Jézus magára vette a mi bűneinket, és kijelenti, hogy *„Az ÚR akarata volt az, hogy betegség törje össze. De ha fel is áldozta magát jóvátételül, mégis meglátja utódait, sokáig él. Az ÚR akarata célhoz jut vele. Leiki gyötrelmeitől megszabadulva látja őket, és megelégedett lesz.”* A zsidókhoz írt levélben ezt olvashatjuk *„Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett - a gyalázzal nem törődve - vállalta a keresztet.”*

Úgy gondolom, amikor Jézus a kertben gyötrődve azt mondta, *„Atyám, vedd el tőlem ezt a poharat”*, akkor az Atya megmutatta neki azt a mennyei dicsőséges napot, amikor a világ megváltottai az Isten trónusa körül gyűlnek össze. Jézus átveszi majd a tekercset az Atya jobb kezéből és a szentek pedig éneklésben törnek ki: *„Méltó vagy arra, hogy átvedd a könyvet, és feltörd annak pecsétjeit, mert megölettél és véreddel vásároltad meg őket Istennek minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből; és királysággá és papokká tetted őket a mi Istenünknek, és uralkodni fognak a földön.”* Úgy hiszem, hogy amikor Jézus meglátta ezt a dicsőséges mennyei pillanatot, amikor meglátta a megváltás beteljesedését az életünkben, akkor így folytathatta az imáját: *„mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint te.”*

Ez volt a győzelem pillanata! Hogyan győzött? Úgy, hogy megadta magát az Atya akaratának. Mindaddig, amíg szembeszállsz Istennek a te életedre vonatkozó akaratával, a vereséged elkerülhetetlen. Tudom, hogy ez egy paradox helyzet, de a győzelemhez vezető út a megadáson keresztül vezet. Abban a pillanatban, hogy a saját akaratodat feladod Isten előtt, tiéd a győzelem.

Tudjuk, hogy Istennél minden lehetséges, ezért így imádkozunk *„Uram, tudjuk, hogy mindent meg tudsz tenni, hát gyógyítsd meg őt...; vagy... tedd meg ezt és ezt...”* De mennyivel nagyobb bölcsességre vall, ha imádságunkat kiegészítjük azzal, hogy *„mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint te.”* Adjátok meg magatukat az Úrnak, és valódi győzelmet arattok az életetekben.

Amikor visszament, alva találta őket, és így szólt Péterhez: „Simon, alszol? Nem voltál képes egyetlen órát virrasztani? Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek: a lélek ugyan kész, de a test erőtlen.”

Újra elment, és ugyanazokkal a szavakkal imádkozott.

Egyesek azt mondják, hogy nem kell megismételni ugyanazt az imát kétszer - úgy néz ki, hogy Jézus erről nem hallott.

Amikor visszatért, ismét alva találta őket, mert szemük elnehezült; és nem tudták, mit feleljenek neki.

Harmadszor is visszatért, és így szólt hozzájuk: „Aludjatok tovább és pihenjete!”

Itt ismét egy pontosvesszőnek kellene következni, mert egy hosszabb idő telt el ezután. Gondolom, hogy ekkor Jézus leült, nézte őket, és vigyázott rájuk. Nem tudom, hogy mennyi idő telhetett el - lehet, hogy egy óra, vagy talán annál is több. Jézus ott ült, nézte a tanítványokat, és biztos vagyok benne, hogy egyenként imádkozott értük: „Péter, te olyan lobbanékony vagy, mégis annyi lehetőség rejlik benned... Atyám, erősítsd meg Pétert, hogy amikor megtér, akkor erősíteni tudja a testvéreit. Ne hagyj, hogy elbukjon hitében, hanem tartsd erősen! ... áldott János, nagyon szeretlek, milyen szerető lelked van ...”

Aztán egyszer csak Jézus zajt hallhatott a hegyoldalon, a városfalak irányából: katonák beszélgethettek egymással izgatottan. Hallotta, amint egyre közelednek a kerthez, és ismét a tanítványokhoz fordulva így szól:

„Elég! Eljött az óra! Íme, átadatik az Emberfia a bűnösök kezébe. Ébredjete, menjünk! Íme, közel van, aki engem elárul.”

Még beszélt, amikor egyszer csak megjelent Júdás, egy a tizenkettő közül, és kardokkal, botokkal felszerelt sokaság jött vele a főpapoktól, az írástudóktól és a vénektől.

Az árulója ezt az ismertető jelet adta meg nekik: „Akit megcsókolok, az lesz ő: fogjátok el, és vigyéte be biztos kísérettel.”

Amikor odaért, azonnal hozzálépett, és így szólt: „Mester!” - és megcsókolta.

Figyeljük meg, hogy Júdás egyetlen egyszer sem hívta Jézust Urának a Bibliában. Itt viszont egy rejtélyes dolgot találunk. A ‚csók‘ szóra a görögben több változat is található: az egyik a puszinak felel meg, amit a gyerekeknek szoktak adni, de a másik a szerelmesek csókjára vonatkozik. Ez az a szó, amelyet Júdás csókjára használnak, és ez igen visszataszító számomra.

Azok pedig rátették kezüket, és elfogták. Egyvalaki az ott állók közül kirántotta a kardját, lecsapott a főpap szolgájára, és levágta a fülét.

Egy másik evangéliumból tudjuk, hogy ez Péter volt. A szolgának szerencséje volt, hogy Péter még álmos volt, mert egyébként a fejét vágta volna le. Egy másik evangélium azt is tudtukra adja, hogy Jézus felvette az illető fülét, visszaillesztette a helyére, és meggyógyította a szolgát.

Ekkor megszólalt Jézus, és ezt mondta nekik: „Úgy vonultatok ki ellenem, mint valami rabló ellen, kardokkal és botokkal, hogy elfogjatok. Veletek voltam mindennap a templomban, amikor tanítottam, és nem fogtatok el. Az Írásoknak azonban be kell teljesedniük.”

A prófeciáknak mindig be kell teljesedniük! Nem lehet megállítani őket, ezért sok dolog nem tud kiborítani, mert tudom, hogy amit Isten megmondott, az úgy is lesz. Nem érdekel, hogy mit akarnak tenni az emberek azért, hogy ezt megváltoztassák, mert ezek hiábavaló próbálkozások.

Itt Jézus arra a prófeciára utal, mely szerint mindannyian elhagyják, ami meg is történt.

Ekkor mindnyájan elhagyták őt és elfutottak.

Márk nem személyes megtapasztalásra alapozva írta az evangéliumot, mert ebben az időben csak körülbelül 12 éves lehetett. Később viszont Péter útitársaként gyakran hallhatta Jézus történetét. Márk evangéliumában tehát elsősorban a Péter által elmondott történet található. Ennek az evangéliumnak csak egy kis részét írhatta emlékezetből Márk, ami a következő versből látható.

De követte őt egy ifjú, aki csak egy inget viselt meztelen testén: őt is elfogták, de ő az ingét otthagya meztelenül elmenekült.

Mivel a többi evangélium nem említi ennek az ifjúnak az esetét, ezért a legtöbb kutató megegyezik abban, hogy Márk itt a saját személyes megtapasztalását írja le. Fiatal fiú volt még, és valószínűleg lenyűgözhatték Jézus és a tanítványok. Az édesanyja tevékeny szerepet vállalt a nekik való szolgálatban, és Márk kisgyerekként gyakran a közelükben volt.

Ekkor Jézust a főpaphoz vitték, és oda gyülekeztek a főpapok, a vének és az írástudók is mind.

Ebben az időben a zsidóknak két főpapjuk volt: az egyiket, Kajafást, a római kormány nevezte ki; a másik pedig Annás, a nép által elismert főpap volt.

Péter távolról követte őt, be egészen a főpap palotájának udvarába, és ott ült a szolgálkkal, melegedett a tűznél.

A főpapok pedig az egész nagytanáccsal együtt bizonyítékot kerestek Jézus ellen, hogy halálra adhassák; de nem találtak.

Sokan tettek ugyan ellene hamis tanúvallomást, a vallomások azonban nem egyeztek. Ekkor előálltak néhányan, és ezt a hamis vallomást tették ellene:

„Mi hallottuk, amikor ezt mondta: Én lerombolom a kézzel alkotott templomot, és három nap alatt mást építek, olyat, amit nem emberi kéz alkotott.”

Ez természetesen Jézus szavainak kiforgatása volt, mert egy alkalommal valóban azt mondta, hogy „romboljátok le ezt a templomot, és én három nap alatt felépítem azt,” de nem Heródes kövekből épített templomáról beszélt, hanem a saját testéről.

De vallomásuk így sem egyezett.

A főpap ekkor középre állt, és megkérdezte Jézustól: „Semmit sem felelsz arra, amit ezek ellened vallanak?”

Ő azonban hallgatott, és nem válaszolt semmit. Ismét megkérdezte őt a főpap, és így szólt hozzá: „Te vagy a Krisztus, az Áldottnak Fia?”

Jézus ezt mondta: „Én vagyok

Egyértelmű kérdésre egyenes válasz.

és meglátjátok az Emberfiát, amint a Hatalmas jobbán ül, és eljön az ég felhőiben.”

A főpap erre megszaggatta a ruháit, és így szólt: „Mi szükségünk van még tanúkra? Hallottátok az istenkáromlást. Mi a ti véleményetek erről?” Azok pedig együttesen kimondták az ítéletet, hogy méltó a halálra.

Akkor némelyek elkezdték őt köpdösni, arcát betakarni és ütlegelni őt, és ezt mondták neki: „Most prófétáld!” A szolgálk is arcul verték őt.

Ez igen kegyetlen dolog volt. A testünket Isten csodálatosan alkotta meg, és amikor előrelátjuk, hogy egy ütés fog érni bennünket, akkor az reflexeink segítségével védekezni tudunk az ütés

ellen. El tudunk mozdulni az ütés irányának megfelelően, és ezáltal csökkenthetjük ennek erejét. A testünk hihetetlen koordinációjának következtében úgy tudunk lemenni egy hosszú lépcsőn, hogy nem ütjük meg magunkat. Viszont ha már megtörtént veletek, hogy egyetlen kis lépcsőről úgy léptetek le, hogy nem vettétek azt észre, akkor tudjátok, hogy mivel nem számítottatok erre a mozdulatra, a testetek nem koordinálta a lépést. 4-5 centi magas lépcsőről is le lehet úgy lépni, hogy akár a lábad is eltörhet, ha nem számítottál a lépésre.

Jézus arcát is azért takarták be, hogy a minél nagyobb fájdalmat okozzanak neki. Még a szolgák is ütlegelni kezdték, és amikor befejezték a verést, Ézsaiás szerint az arca annyira elváltozott, hogy többé már nem lehetett felismerni emberi voltát. Láttatok már valakit, aki olyan szörnyen nézett ki, hogy nem bírtatok ránézni? Jézus arcát a felismerhetetlenségig szétverték szét. Ézsaiás szerint: *„Eltakartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődünk vele. Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta.”*

Amikor Péter lenn volt az udvaron, arra ment a főpap egyik szolgálóleánya. Meglátta Pétert, amint melegedett, ránézett, és így szólt: „Te is a názáreti Jézussal voltál.”

Ő azonban tagadta, és ezt mondta: „Nem tudom, nem is értem, mit beszélsz.” És kiment az előcsarnokba. A kakas pedig megszólalt.

A szolgálóleány ismét meglátta őt, és újra mondta az ott állóknak: „Ez közülük való.”

De ő ismét tagadta. Egy kis idő múlva viszont az ott állók mondták Péternek: „Bizony, közülük való vagy, hiszen Galileából való vagy te is.”

Ekkor ő elkezdett átkozódni és esküdni: „Nem ismerem azt az embert, akiről beszéltek.” És nyomban megszólalt a kakas másodszor is.

Péternek ekkor eszébe jutott, amit Jézus mondott neki: „Mielőtt a kakas kétszer megszólal, háromszor tagadsz meg engem.” És sírásra fakadt.

Isten áldjon meg, Péter! Pontosan értem, mit éreztél! Mindnyájan együtt tudunk érezni Péterrel, mert velünk is megesett, hogy őszintén megígértünk valamit. Szeretjük az Urat, és nem akartunk elbukni, mert azt gondoltuk, hogy ki tudunk állni mellette. A lélek valóban kész volt, de a test igen gyenge. Miért bukott el ilyen csúnyán Péter?

Először is azért, mert önmagában bízott. Vigyázatok a túlzott magabiztossággal. A Biblia azt mondja, hogy „aki azt hiszi, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék.” Legyetek óvatosak, hogy mivel dicsekedtek - mit fogtok, vagy éppen mit nem fogtok, megtenni Istenért.

Bukásának második oka az volt, hogy aludt, amikor imádkoznia kellett volna. Amikor különböző tevékenységek elvonják az imáról a figyelmünket, nagyon veszélyes helyzetbe kerülhetünk. Jézus azt mondta, hogy mindenkor imádkozniuk kell, és nem szabad belefáradniuk. Pedig milyen gyakran belefáradunk, amikor egy-egy nehéz helyzettel kell szembenéznünk. Az imában viszont erő és hatalom van.

A bukás harmadik oka pedig az volt, hogy az ellenség tüzénél melegedett. Abban a pillanatban, amikor az ellenség tüzénél kezdesz melegedni, és menedéket keresni, akkor nagyon veszélyes helyre tévedtél. Vannak olyan helyek, ahol Isten gyermekeként nem tartózkodhatsz. Az egyike ezeknek az, amikor az élvezeteket vagy a kényelmet az ellenség tüzénél keresed. Biztos lehetsz abban, hogy ez bukásodhoz fog vezetni.

A végső ok pedig az volt, hogy Péter távolról követte az Urat. Ezt nem teheted! Maradj a közelében és azonosulj vele. Nem lehetsz távirányított keresztény! Istennek nincsenek unokái! Saját, szoros és közvetlen kapcsolatot kell kialakítanod Vele.

Isten azért írta le Péter bukását, hogy mi ne bukjunk el. Ha az Úr közelében maradunk, és folyamatosan imádkozunk; ha nem magunkban bízunk, hanem az Úrban, és közösségben vagyunk Vele, akkor megvéd az bukástól. Isten az eljövendő dicsőségében hibátlanul és feddhetetlenül mutat majd be minket mérhetetlen örömök közepette.

„Meg vagyok győződve, hogy neki van hatalma arra, hogy a rám bízott kincset megőrizze arra a napra.“ Ha átadjátok Istennek az életeteket, akkor Ő meg is tudja azt tartani. Meg tudja tenni azt, amit ti önmagatokért nem tudtok megtenni. Ti nem tudjátok magatokat megtartani és megmenteni, de Ő igen. Ahogy Péter is mondta egyik levelében *„az Isten ereje tart meg hit által“*.